

Dlouhá a tvrdá cesta ke čtyřstovkové formaci

Přáhl Bill von Novaka, ve kterém popisuje svoji trnitou cestu od prvních skoků a¼ ke svatému t½mu. Volně Honza Beran.

Zaál jsem se vnovat sportovnímu paraútlismu v roce 1991. Tenkrát se skákalo z malých Cessny na letišti v pěkřsné pář-rodě, která patřila do oblasti hrabství Suffolk, nedaleko New Yorku. Jasně si vzpomínám na chvíli, kdy jsem obdržel svůj první paraútlistický časopis - zrovna jsem prováděl jeden z prvních seskoků na letišti pod křdly naší nové "v½konnostní skupiny" Mantas (nahradila skupinu na starém Douglasu DC-5, na kterém jsem prodal své dvě zašitky). Takže jsem se tehdy poprvé viděl v televizi, v krátké reportáži natočené pro sportovní kanál MTV.

V roce 1992 se mi podařilo sehnat videozřznam dvoustovkové formace v jižn-Karolně. Vzpomínám si, že mě ohromila její neuvěřitelnou velikostí; asi nikdo z nás nebyl schopen přemá½let o vězech těch lidech, kteří jsou spolu najednou ve volném pádu a neb½t přitom beznadějně frustrovan½. Získali jsme letos u¼ druhou Cessnu, a tak v jednom dni poté, co vyskákali studenti, jsme vyzkoušeli osmičkovou formaci. Myslím, že se nám tehdy podařilo pochytat ve těch lidech.

Takně jak v tomto období jsem objevil paraútlistický klub na sever od New Yorku a zaál jsem tam každě pondělká skákat s Donnou Reidovou, tehdy to byl kájeft za cca 13,500 dolarů. Postupně jsem se učil skákat dvojkovou a pak čtyřčkovou formaci. Vzpomínám si, že jsem asi 150 seskoků po sobě pokračoval do formace; kdy se mi zdálo, že prostě všechno dělám špatně. Nedařilo se mi zapojit se do formace - a v těch vzácných okamžicích, kdy jsem toho přece jen dosáhnul, jsem byl vždycky moc nízko nebo vysoko, no prostě to nebylo ono. Vzpomínám si, že jsem hledal někoho, kdo by se mi věnoval jako instruktor, ale o zeleně neměl v podstatě nikdo ze zkušených lidí zájem.

Nakonec jsem se vnutil jednomu skokanovi, který byl o něco lepší - ne¼ já, a trénovali jsme spolu dvojky. Zlepšoval jsem se velmi pomalu. Někdy v tomto období (rok 1993) jsem odletěl do San Diega, abych zde poprvé uzavřel smlouvu na moje skákaná - za peníze, a taky abych provedl svůj první sekok v Perris.

Jeden z prvních, koho jsem tam potkal, byl John Hamilton. Chvilku si se mnou pověděl a pak dodal: "Hele, nešly odjedy, stav se ještě za mnou." To bylo v neděli. Podniknul jsem několik dalších skoků, pak se sbalil a připravil se k odjezdu. Když jsem se s ním připravil rozloučit, řekl mi: "Ne, ne, tebe ještě nemáme odjet, uděláme velkou formaci připravu slunce."

Takže jsem si znovu vybalil kombinózu a potom jsme se spolu pokusili o jedenáctkovou formaci. Vlezli jsme do Douglasu DC-3, vzli a vyskočili připraveni na pád slunce. Váš skok docela zafungoval a my se začali postupně spojovat. Po přípravě jsem zhlédl videozáznam a k neuvěřitelně! Dosáhli jsme osmi bodů z jedenáctkové sestavy! Vypadalo to, že jsem se nakonec opravdu přeje jen něco naučit! Nechal jsem každého, aby se mi zvěřil do pamětníku a spáchal zpátky do San Diega, připraven jsem celou zpáteční let nemyslel na nic jiného než na má nejvěšší - úspěch v dosavadním skáňání.

Mám pocit, že toto byl bod zlomu, ve kterém jsem opravdu začal chápat, o čem skáňání - vlastně je a od té chvíle jsem pokročil o dva kroky. (Po letech, když jsem se znovu podval do tehdejšího pamětníku a prohlášen si podpisy, viděl jsem tam takové jména jako Melanie Conatserová, John Eagle, John Hamilton, Tony Domenico, Kate Cooperová - a uvědomil jsem si, že jsem nikdy předtím nezažil lepkání.)

Musel jsem si videozáznam z toho dne pouštět neustále dokola. Taky jsem si znovu prohlášen s dvoustovkovou formací, tentokrát jsem ji ale už viděl jiným oči. Najednou jsem byl schop rozpoznat chyby skokánů i v takhle veliké formaci. A jestliže oni mohli udělat chyby a přesto se dostat do dvoustovkové sestavy, možná i jednoho dne budu schop jít dokázat něco podobného s maximální eliminací - v jejich chyb.

Jakmile jsem se vrátil, rychle mi došlo, že pokud se chci dostat ve skáňání - dále, musím moje malé letiště opustit. Teď už jsem v klubu skáňal - astěji a astěji. Letěl jsem do Chicaga, abych si skočil s kolegy u připravenosti jednoho dvoustovkového rekordního pokusu. 60 lidí - ve vzduchu najednou! A dokonce někde - z nich dokázali svoji úlohu splnit! Bylo to úžasné vidět najednou tolik lidí - ve vzduchu, zatímco spousta jiných (většinou má) na to ze země zřela s otevřenou pusou. Na připraven - rok jsem se předestřel do San Diega, a jste - i proto, abych byl blízko Perris. Těm okamžikům jsem začal skákat v San Diegu a strávil jsem tam následující - let - jsem využil paraútlismus. Lákavě nabídku být placen za skáňání - byla připravená silně na to, než aby se dala ignorovat, a tak jsem byl nahle jeden z mnoha zkušených instruktorů na malém letišti. Byly to překrásné věci. Po předání jsem si občas sem tam skočil pro radost, ale většinu času jsem strávil v úzkou studentů AFF a provozování tandemových seskoků.

Kolem roku 1998 jsem se začal - blíž - do Perris. Postupně jsem začal omezovat počet svých skáňání a chtěl jsem se - novat skáňání - pro radost - a taky jsem konečně vydělal dost peněz na to, abych si to mohl dovolit. Zároveň jsem sledoval sestavu o 246 lidech, která se vytvořila nad Chicagem a potom o 282 lidech v Thajsku. V této době jsem často skákal s Kate a Tonym, kteří - má - naučili 90% toho, co dodnes v - ve velkých sestavách.

V roce 2001 jsem se rozhodl jít do toho. Přihlásil jsem se na každých 1/2 kemp s velkými sestavami, které se mi povedlo najít, od Cross Keys, přes Chicago, až do Perris. Na začátku roku 2002 jsem rozeslal přihlášky na všechny strany a řekl Kate, Rogeru Ponceovi, Georgovi Jichovi - prostě každému, o kom jsem věděl - že chci dosáhnout rekordu. Po všech těch zkušenostech s velkými sestavami se mi zdálo, že bych toho letos dosáhnout mohl. K měmu překvapení jsem obdržel pozvání - již následujícího dne. Až později jsem zjistil, že jsem vcelku nahodně trefil velmi vhodnou kombinaci svých schopností a zkušeností - do textu přihlášek, které jsem rozeslal. Měl jsem zkušenosti s organizováním různých akcí, i s AFF, Kate věděla o svých schopnostech pro velké sestavy, byl jsem s Georgem držitelem rekordu ve státě Arizona, i když přesto jsem se zatím o nic tak velké dosud nepokusil.

V tomto období jsem také hodně skákal s Julií Richterovou, ZRAKEM s pouhými třemi seskoky, které téměř obdržela pozvání na šeststovkovou formaci. Vyzkoušeli jsme si toto všechno spolu s kolik velkými sestavami. V tuto chvíli jsem měl 2800 seskoků, ale většina z nich byla se studenty anebo opravdu špatná RW skoky. Dost dobře ale fungovalo nejen s každým společně skákat, ale i sdělet společně pokoj - myslím, že jsem se hodně naučil, když jsem pozoroval, jak jsem způsobil se sama učít - a snažil se jí - věrně napodobovat.

Když jsme se dostavili do Eloy v prosinci 2002, vzpomínám si, že jsem byl doslova vyděšen. Taková halda lidí! A to jsem nikdy nedělal nic většího než 120way sestavu! První seskoky byly dost nepovedené. Očekával jsem rychlost volného pádu cca kolem 190 km/h (což jsem si také přepočítal, že mě očekávat) a já jsem hned druhým skokem podpadl sestavu. Pevně rozhodnutím, že se to propadne - už nestane, našel jsem si v noci na hotelovém pokoji na kombinaci dodatečně i další pruhu, které měly zajistit, že budu padat pomaleji.

Připravil jsem si - ejhle! Podpadl jsem znovu. Sakra, vypadá to, že mě brzo kopnou do zadku. Přítel seskoků - tímto způsobem a zároveň uvažovat, jak se mě zbavit. Začal jsem trekovat od 18,000 stop podle plánu a skončil jakých 5 km od letiště. Připravil jsem si sledovat, jak někdo připraví vedle mě. A nebyl to jen tak někdo, brácha Dan BC, jeden z organizátorů. Mohlo by být ještě něco? Mám se zastavit právě tady na místě?

"Hej, příteli, tímto způsobem?" zeptal se.

"No, podpadl jsem," zněla má odpověď.

"Fakt? Já taky. Jaká byla rychlost volného pádu?"

Myslel jsem si, že se nemám stěžit nic, co by vylepšilo dojem z tohoto skoku, ale vidíte, že nic se nejde - tak horko, jak se uvažovalo. Jestliže mohl podpadnout i sám veliký Dan BC, tak ani já nemám důvod cítit se tak blbě, jak jsem se cítil před tím.

Před přípravou jsem byl absolutně rozhodnutím, že tentokrát nepodpadnu. Vzal jsem si naděšnou kombinaci, přes kterou jsem si ještě před tím přelétl. Vypadal jsem jak panáček od Michelinu. To taky způsobilo, že i

pÁ™i pĀ›knĀ©m mrazu pÁ™i vĀ½skoku mi bylo docela teplo.

Seskoky se neustĀjle zlepĀjovaly. Julie a jĀj jsme odeĀjli o nĀ›co dĀ™Ā-ve, dali si veĀ•eĀ™i a porovnájvali svoje zĀjznamy, zatĀ-mco Ā€ztvrdĀjĀ-" skokani se Ājli do knajpy opĀ-t. Jak se dĀj zvlĀjdnout rekordnĀ- sestava pod parou? NechĀjpu to.

Ve Ā›tvrtek jsme to koneĀ›nĀ› dokĀjzali - v poslednĀ-m skoku toho dne. KaĀ¼dĀ½ to vĀ›dĀ›l v momentĀ›, kdy jsme otevĀ-rali a kaĀ¼dĀ½ pÁ™istĀjil na hlavnĀ- plochu bez ohledu na to, kde mĀ›l urĀ›enĀ© mĀ-sto pÁ™istĀjnĀ-. NĀjsledovalo mnoĀ¼stvĀ- plĀjĀ•e a objĀ-mĀjnĀ- zatĀ-mco Duffy Fainer Ā™eĀ›nil k Ā›umilĀ™m. "Zatleskejte tĀ›mto talentovanĀ½m, vytrvalĀ½m atletĀ™m! PrĀjvĀ› jste vidĀ›li, jak se tvoĀ™Ā- historie, pÁ™ĀjtelĀ©." AniĀ¼ bychom Ā›ekali na zĀjvĀ›reĀ›nou Ā™eĀ›, okamĀ¼itĀ› jsme zaĀ›ali s pÁ™Ā-pitky. Tu noc to bylo super. VzpomĀ-nĀjím si, Ā¼e jsem byl souĀ›jstĀ- 200 Ā›lennĀ© skupiny jihoamerickĀ½ch tancĀ™ v hangĀjru, zatĀ-mco ostatnĀ- poĀ™Ājd odbĀ-hali pro alkohol. PotĀ©, co byl rekord oficiĀjnĀ› vyhlĀjĀjen, zamĀ-Ā™ili jsme jeĀjtĀ› do knajpy poĀ™ĀjdnĀ› to oslavit (vĀ-m minimĀjnĀ› o tĀ™ech lidech, kteĀ™Ā- se nĀjsledujĀ-cĀ- den na alkohol nemohli ani podĀ-vat). VrĀjtili jsme se na hotel o pĀ›lnoci, zpĀ-vali jsme pĀ-sniĀ›ky od REM a Ā™vali jsme u toho z plnĀ½ch plic.

NĀjsledujĀ-cĀ-ho dne jsme moudĀ™e odvolali pokus o 310way sestavu; pĀjř lidĀ- bylo sotva schopnĀ½ch udrĀ¼et se na nohou (na jejich obhajobu chci ale Ā™Ā-ct, Ā¼e to bylo zaslouĀ¼enĀ©). PozĀ-tĀ™Ā- jsme se nĀ›kolikrĀj pokusili 300way rekord pĀ™ekonat, ale neĀ›spĀ›ĀjnĀ›. Dostal jsem ale Ājanci vzĀ-t si prsnĀ- kameru a natoĀ›it seskoky, prostĀ› nĀ›co, do Ā›eho jsem se dosud bĀjil pustit. Povedlo se mi poĀ™Ā-dit super videozĀjznam.

Tu noc jsem si balil vĀ›ci a taky se prochĀjzel po hangĀjru a prohlĀ-Ā¼el jsem si pohĀjzenĀ© plĀjny a obrĀjzky seskokĀ™. Sebral jsem tam jeden z velkĀ½ch seskokovĀ½ch diagramĀ™ - cca 1m x 1m (vĀ›etnĀ› jmen skokanĀ™) a povĀ›sil si ho v kancelĀjĀ™i. PĀ™ileĀ¼itostnĀ› se na nĀ›j dĀ-vĀjím a jsem nadĀjenĀ½, Ā¼e jsem byl souĀ›jstĀ-nĀ›Ā›eho tak obrovskĀ©ho. I po tak dlouhĀ© dobĀ› mĀjím pocit, Ā¼e ta vĀ›c poĀ™Ājd vypadĀj neskuteĀ›nĀ› velikĀj.

V pĀ™Ā-ĀjtĀ-m roce SvĀ›tovĀ½ TĀ½m dosĀjhl sestavy o 372 lidech a jĀj jsem byl pĀ™i tom. TentokrĀjt s tĀ-m bylo podstatnĀ› mĀ›nĀ› starostĀ-. Tak, jak vĀ›ci ve VaĀjem skĀjkĀjnĀ- postupujĀ- vpĀ™ed, je sloĀ¼itĀ© vĀ-tĀ›zit "prostĀ½m sestavenĀ-m formace na svĀ›tovĀ½ rekord" s dostaĀ›ujĀ-cĀ- zkuĀjenostĀ-. Zapojil jsem se do Rustyho tĀ½mu a strĀjvil jsem dva tĀ½dny v Koratu (a potom jeden velmi stresujĀ-cĀ- den v Tahkli), kdy jsme dosĀjhl rekord v 357way sestavĀ›. NejvĀ-c se mi z tĀ© doby vryl do pamĀ›ti poslednĀ- seskok. UĀ¼ jsme dosĀjhl 357, takĀ¼e poslednĀ- skok byl brnkaĀ›ka. A poprvĀ© v Ā¼ivotĀ› jsem pozoroval, jak se na nĀjs valĀ- bouĀ™kovĀ© mraky, i vesniĀ›ku plnou barev pode mnou a horskĀ½ masĀ-v na obzoru a uvĀ›domil si, jak je to odliĀjnĀ© od seskokĀ™ ve StĀjtech. KdyĀ¼ jsme pĀ™istĀjili, obklopili nĀjs vesniĀ›anĀ©, kteĀ™Ā- nĀjím donesli grapefruitu a pivo. NeĀ¼ jsme probĀ›hli clonou mĀ-mĀ©ho deĀjtĀ› a nasedli do letadla na zpĀjteĀ›nĀ- cestu, polovina paraúťutistĀ™ uĀ¼ byla opilĀj.

NynĀ- jsem za sebou zanechl dalĀjĀ- rekord - 400way. A i kdyĀ¼ asi neexistuje rekord v sestavĀjch jako tento, aby se nĀ›kdy mohl stĀjt

"zastaralým", zjistil jsem, že nejednou potěbuji věce asi na to, abych se mohl vrátit i dalšími věcnostem mezi které patří i zajít si oběd s přáteli do restaurace. Takže nakonec doufám, že brzo opustím toto zaměstnání a budu se tak moci vrátit v práci, třeba, nebo fotografování místa ze střešy. Mám pocit, že těch 100-kovůch a i věce -kovůch sestav bylo docela dost (dosud přes 250) a dost bylo i seskoků z velkých věží (přes 100), takže jsem mohl dokonale poznat svoji práci, a mohu se tak nyní vrátit v práci, která má práci tomtoto zprávu životě zatím jenom májely.

A to nejpodivnější nakonec - plně jsem si uvědomil, jak relativně někteří věci mohou být (a to nemyslím jako žert), když jsem se po těchto dnech strávených v Thajsku (a jednom v Austrálii) vrátil do kanceláře. Vešel jsem, zkontroloval e-maily, a začal obvolávat lidi. A v jednu chvíli jsem se zadával na velkou strukturu sestavy o 300 lidech na zdi. A pomyslel si: "Vážně, ono to vlastně tak obrovské nebylo."